

Žal. úřad právem tedy odmítl odvolání dnešních st-lů, pokud byly jím nově vzneseny výtky proti znaleckému posudku v řízení komis. podanému a vůbec jakákoli přednesení, jež podle toho, co bylo svrchu vyloženo, náležejí do řízení komis. Pokud však odvolání obsahuje námitky proti rozhodnutí první stolice, vytýkajíc jeho formální vadnost a materiální nezákonnost, tedy vady rozhodnutí samého, není ovšem přípustno odvolání odmítnouti ani pro preklusi podle §§ 82 a 83 vod. zák., ani proto, že strana opomenula námitky tyto přednésti v řízení komis., v němž veškerý procesní materiál, pro rozhodnutí potřebný, má být soustředěn; neboť jinak by strana byla připravena o své právo na opravný prostředek proti úřednímu rozhodnutí (§ 95 cit. zák.), ježto nelze od ní žádati, aby v řízení komis. anticipovala své námitky proti rozhodnutí, jehož obsah jí ještě znám být nemůže.

Odvolání, které dnešní st-lé podali proti rozhodnutí zsp-é ze 24. března 1923, obsahovalo námitky trojího druhu, a to jednak námitky, proti projektu na úpravu řeky spojené Orlice u M., jednak výtky proti znaleckému posudku, podanému v řízení komis., a konečně námitky proti rozhodnutí zsp-é.

Žal. úřad odmítl toto odvolání in toto pro preklusi, z rozhodnutí jeho není však nikterak zřejmo, které z námitek v min. rekursu vznesených považuje za námitky proti projektu, které za námitky proti znaleckému posudku a které konečně za námitky proti rozhodnutí samému. Tím odňata byla nss-u možnost zkoumati, zdali podstata námitek v odvolání obsažených byla správně posouzena. Nedostatek tento zakládá podstatnou vadu řízení; ježto však důvod, pro který žal. úřad neposoudil a náležitě neroztřídil jednotlivé námitky odvolání podle hledisek svrchu vyložených, spočívá zjevně v nesprávném právním názoru žal. úřadu, že zásada koncentrační v §§ 82 a 83 česk. vod. zákona výslovně stanovena a podle §§ 84 a 86 i řízení komisionální ovládaající stihá preklusi i veškeré námitky proti rozhodnutí úřadu vodoprávního, bylo nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 5870.

Státní zaměstnanci: O povinnosti vrátiti požitky, které po zákonu příjemci nenáležely, třebas byly přijaty bona fide.

Administrativní řízení: Rozhodnutí právní moci schopné nebo pouhá poukázka.

(Nález ze dne 15. září 1926 č. 18.656.)

Prejudikatura: Boh. 2199, 3006, 3220, 4022, 5285 adm. a j.
Věc: Josef B. v Ch. proti ministerstvu spravedlnosti stran pensijních příspěvků.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Dekretem presidia vrch. soudu zem. v Praze z 3. prosince 1924 byl st-li vyměřen pensijní příspěvek vzhledem k tomu, že dnem 9. dubna 1920 nabyl nároku na plné výslužné 1. počínaje 1. lednem 1923 ze zvýšení pens. základny postupem do 2. plat. stupně V. hodn. třídy, tedy z rozdílu Kč 28.404 a Kč 13.212 (pens. základny ke dni 9.

dubna 1920) tedy ze zvýšení Kč 15.192, 2. počínaje 1. lednem 1925 ze zvýšení pens. základny postupem do 3. plat. stupně V. hodn. třídy, tedy z rozdílu Kč 32.286 a Kč 13.212, tedy z Kč 19.074.

Rekurs st-le do tohoto výnosu byl nař. rozhodnutím zamítnut.

Stížnost nenamítá, že obnosy vypočtení pens. příspěvku za základ položené jsou nesprávně vypočteny, nýbrž namítá pouze a) že právní názor, že uvedeným dekretem byly pouze opraveny početní chyby dřívějších dekretů, jest nesprávný, b) že rovněž nesprávný jest názor pokládající za bezvýznamnou okolnost, že st-l přijímal požitky dle dřívějšího výnosu mu poukazované bona fide.

Nss založil rozhodnutí o této stížnosti na následující úvaze:

St-l má za to, že dekretem z 9. května 1923, kterým k 1. lednu 1923 bylo vysloveno, že jest povinen platiti 8% pens. příspěvek ze zvýšení pens. základny per 12.192 penízem Kč 975.36, byla povinnost jeho k placení pens. příspěvku na určitou dobu určena a že dekret ten nelze změnit. Mezi stranami nebylo sporno, že pens. základnou od příspěvku pens. osvobozenou jest základna ke dni 9. dubna 1920, kdy st-li mohlo býti započteno 35 služebních let pro vyměření odpočivného. Dle spisů byly st-li o této povinnosti vedle napadeného dekretu vydány ještě dekrety z 2. ledna 1923, 8. května 1923 a zmíněný dekret z 9. května 1923. Ze žádného z těchto dekretů nelze seznati, že byl vydán na přihlášku, žádost nebo odvolání st-le, kterou týž nějakou právní otázku vyměření pens. příspěvku se týkající vznesl na spor, nýbrž vychází z těchto dekretů, že všechny vydány byly úřadem z vlastního podnětu; st-l také ani netvrdí, že výpočet pens. příspěvku kdy vznesl do sporu a že bylo kdy judikátně uznáno, že pens. základna od placení 8% pens. příspěvku osvobozená činí Kč 16.212. Pak nelze však uvedené dekrety a to ani dekret z 9. května 1923 pokládati za rozhodnutí správního úřadu právní moci schopné, nýbrž jen za pouhé poukazy k výplatě služ. požitků, které správní úřad vždy mohl odvolati a změnit, jakmile seznal, že jsou účetně nesprávné. Nelze proto shledati, že názor nař. rozhodnutí, že dekretem z 3. prosince 1924 byly pouze opraveny početní chyby dřívějších dekretů, jest nesprávným.

Pokud st-l dovolává se okolnosti, že požitky o menší pens. příspěvek zkrácené pobíral bona fide, jest stížnost rovněž neodůvodněna. Dle § 45 služ. pragmatiky má úředník definitivně ustanovený nárok na platy, které mu podle platných zákonů a jeho hodnosti přísluší, leč by mu příslušný úřad nad tuto míru nějaké výhody výslovně přiznal. Důsledkem toho může úředník přijímati bona fide pouze požitky, na které má právní nárok. Důsledně stojí dosavadní zákonodárství republiky čsl. na stanovisku, že náleží částky, které státní zaměstnanec na požitcích služ. bez oprávnění přijal, vracet, anebo že se částky ty při výplatě příštích služ. požitků zaměstnance sráží, i když bona fide byly přijaty. (Srovnej předpis § 6 — IV odst. zák. z 20. prosince 1922 č. 394 a § 9 odst. 2 zák. z 22. prosince 1924 č. 287 Sb.). I tehdy — když st-l přijal větší obnos služ. požitků bona fide, jest okolnost ta pro zákonitost nař. rozhodnutí bez významu, když není normy veř. práva stanovící, že příjemce služ. požitků neoprávněně vyplacených jest vrácení jich sprostěn, když je přijal bona fide.